

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Ad Librvm De Divina Psalmodia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

coa. *Hus est Ebbo, quia in diocesi ejus erat, illi imponere publicam pœnitentiam. Vnde nimiam & perpetuam ejus incurrit offensam. Vide etiam Theganum cap. XLIV.*

AD EPISTOLAM

AD EBBONEM.

PROPRIO INSERERE MANVALI] id est, libro qui semper est in manibus. Vnde sic loquitur ipse Agobardus in fine istius epistolæ: *maximè quia & vos tale fieri jussistis opus, quod paulisper manu gestetur, non quod in armario vel in scrinio reseruetur.* Quamobrem Duodena, Bernardi Ducis uxor, quum monita scriberet ad filium suum Vvilelmum, librum illum monitorum inscripsit Manuale, hoc modo: *Liber Manualis Duodena, quem ipsa misit ad filium suum Vvilelmum.* Viderat unum libri istius exemplar vir clarissimus Gulielmus Carellus Senator Tolosanus. Aliud verò nos diù habuimus in potestate, vivente Illustrissimo viro Petro de Marca Archiepiscopo Parisiensi, qui illud postea dono dedit clarissimo viro Domno Lucae Dacherio monacho Benedictino Congregationis sancti Mauri.

INCHOANTI OBTVLIT SE] Vele ex eo loco constat multa heic deesse, & inchoationem hoc potius libri esse, quàm librum. Quo factum est ut in fine hæc addi voluerimus, tametsi in manuscripto codice non extant, *Multa desunt.*

AD LIBRVM

DE DIVINA PSALMODIA.

NVPER STVLTVS ET IMPROBVS] Aut valde fallor, aut intelligit Amalarium Diaconum. Quo factum est, ut quum postea Amalarius libros quatuor edidisset de divinis officiis, cum talione memorderit Agobardus, libros illos ad vivum excu-

tiens. Hunc porrò affectum aduersus Amalarium Floro Lugdunensique Ecclesiæ inspiravit hic noster Episcopus. Nam eo defuncto, Florus acriter invecus est in Amalarium in epistola nomine Ecclesiæ Lugdunensis scripta in causa prædestinationis. Hæc sunt verba Flori, sanè multum aculeata: *Multum moleste & dolenter accipimus ut ecclesiastici & prudentes viri Amalarium de fidei ratione consulere; qui & verbis & libris suis, mendacis & erroribus & phantasticis atque hæreticis disputationibus plenis, omnes penè apud Franciam Ecclesias & nonnullas etiam aliarum regionum, quantum in se fuit, infecit, atque corrupit; ut non tam ipse de fide interrogari quàm omnia scripta ejus saltem post mortem deberint igne consumi.* Amalarium ergo nonnulla reprehenderat in cantu Ecclesiæ Lugdunensis, intemperantiâ haud dubiè linguæ stilique, seu quia magnis interdum ingeniis pro ludo est aliorum facta dictaque carpere. Pupugit ista audacia Agobardum, neque dissimulavit. Itaque ea fuit scribendi libri istius causa & occasio.

PII ET ORTHODOXI PATRIS] Leidradi Archiepiscopi Lugdunensis; qui cantum in Ecclesia Lugdunensi disposuerat, ut patet ex epistola ab eo scripta ad Karolum Magnum.

NEC CONTEMNERE AL. DIV. MOREM] Præclare admodum. Nam unaquæque Ecclesia peculiare suas consuetudines habere potest, quæ tamen fidei contrariæ non sint; uti pluribus diximus ad epistolam ad Nibridium Narbonensem. Vide Gratianum Dist. XII.

PLEBEIOS PSALMOS] Sumptum est istud ex canone ultimo Concilij Laodiceni, in quo sic scriptum est: *Quod non oporteat plebeios psalmos in Ecclesia cantare, nec libros, præter canonem, legi; sed sola sacra volumina novi testamenti, vel veteris.* Prohibet ergo canon, ne psalmi plebeij, id est, à privatis imperitisque hominibus compositi, in Ecclesia recitentur. Invaluerat enim hæc consuetudo, (quemadmodum ad hunc canonem Laodicenum observavit Iustellus, & Henricus Valefius ad librum VII. cap. XXIIV. Historiæ Ecclesiasticæ Eusebij) ut multi psalmos & hymnos in honorem Christi componerent, eosque in Ecclesia cantari facerent. quod ex variis Eusebij locis probant. Hujusmodi ergo psalmos in Ecclesia deinceps cani vetuit

synodus Laodicensis, indignum majestate Dei credens, si aliis quàm sacrorum librorum verbis Deum laudaret populus Christianus.

NIHIL POETICE COMPOSITVM] Censet Agobardus, levia carmina, & faciles versus, cujusmodi sunt quæ moteta hodie dicimus, non esse canenda in Ecclesia. Neque Agobardo solùm displicuit usus ille. Displicuit enim etiam magno viro Gulielmo Durandi Episcopo Mimatensi; cujus hæc sunt verba ex libro secundo de modo generalis Concilij celebrandi cap. XIX. *Videretur valde honestum esse quòd cantus indevoti & inordinati motetorum & similium non fierent in Ecclesia, cum reproberetur XCII. Di. Cantores.* Verùm durat adhuc in Ecclesia mos ille, quem tolli abolerique debere senserunt magni illi viri. Quid enim vulgariùs, quàm ut levia carmina, & modulationi apta, cantentur in Ecclesia? Neque id tantùm aliquoties, ut casus videri possit; sed vertente anno quolibet, in die natali Domini nostri Iesu Christi. Vnde & carmina illa recepto jamdiu vocabulo nominantur *Noëls*, id est, *Natalia carmina.*

AD LIBRVM

DE CORRECTIONE ANTIPHONARII.

CAP. I.

CANTORIBVS ECCLESIAE LVGDVN.] His commendatio accessit ex cura Leidradi: qui, ut ipse ad Karolum Magnum scribit, tanta cura procuravit sacra ministeria in Lugdunensi Ecclesia, ut etiam haberet scholas cantorum, ita eruditorum, ut alios etiam erudire possent.

CAP. III.

AVT BLASPHEMA] Fuere qui Agobardum nimie in hoc argumento scrupulositatis arguerent, damnantem nimis facilè nonnullas Antiphonas, nonnullaque Responsorialia, quæ licèt ex sacris libris desumpta non sint, pia tamen potius sunt quàm impia. Et audio easdem antiphonas, quas heic damnat Agobardus, he-